



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 177/2026-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpených advokátom Mgr. Dušanom Oravcom, Laurinská 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. TO-6C/45/2023-569 z 13. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2026 a doplnenou 16. februára 2026 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy označeným uznesením okresného súdu, ktorým rozhodol o ich sťažnosti podanej proti uzneseniu o výške trov konania. Navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov konania vynaložených v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia (v procesnom postavení žalovaných 1 a 3) boli neúspešnou stranou v spore, ktorého predmetom bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne [REDAKOVANÉ]. Okresný súd rozsudkom sp. zn. TO-6C/45/2023 z 18. novembra 2024 určil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností, priznal jej voči žalovaným 1 až 6 nárok na náhradu trov konania v plnej výške a voči žalovaným 7 až 10 (zastúpeným Slovenským pozemkovým fondom) jej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 11Co/8/2025 z 30. júla 2025 rozsudok vo všetkých výrokoch potvrdil.

3. Okresný súd následne rozhodoval o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania a uznesením z 9. septembra 2025 zaviazal žalovaných 1 až 6 (vrátane sťažovateľov, pozn.) zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania 49,50 eur z titulu zaplateného súdneho poplatku a 983,26 eur z titulu odmeny advokáta. Pri vyčíslení trov konania aplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom hodnotu predmetu sporu určil podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnych daniach“) sumou 0,698 eur/m² a, vychádzajúc z výmery sporných nehnuteľností 5755 m², tak za hodnotu nehnuteľností považoval sumu 4 017 eur.

4. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podali sťažovatelia sťažnosť, v ktorej namietali, že trovy konania sa mali vypočítať podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, pretože predmet konania nemožno oceniť peniazmi, aj žalobkyňa zaplatila za žalobu súdny poplatok 49,50 eur ako z neoceniteľnej veci; hodnota nehnuteľností nebola v konaní preukázaná a nemožno ju určiť daňovým predpisom; žalovaní boli vedení ako podieloví spoluvlastníci výlučne pozemku s výmerou 4 999 m², nie 5 755 m², z ktorej vychádzal okresný súd; okresný súd nezohľadnil výšku podielov jednotlivých žalovaných (podielových spoluvlastníkov) a zaviazal ich uhradiť trovy spoločne a nerozdielne, zároveň mal okresný súd náhradu trov znížiť o podiely žalovaných 7 až 10; predmetom sporu bol určovací nárok k dvom parcelám registra E, výmera ktorých nie je záväzným údajom katastra; okresný súd mal zohľadniť dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

5. Napadnutým uznesením okresný súd zmenil rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka tak, že zaviazal žalovaných 1 až 6 zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne trovy konania vo výške 49,50 eur (súdny poplatok) + 863,74 eur (odmena advokáta) a vo zvyšnej časti sťažnosť zamietol. Sťažnosť sťažovateľov vyhodnotil okresný súd ako čiastočne dôvodnú v rozsahu nesprávneho uvedenia výmery nehnuteľností, ktorých boli žalovaní evidovaní ako podieloví spoluvlastníci (4 999 m², a nie 5 755 m²), čo viedlo k úprave tarifnej hodnoty veci na 3 489,30 eur a odmeny za jeden úkon právnej služby na 131,13 eur. Spôsob, akým sa okresný súd vypořiadal s ďalšími námietkami sťažovateľov, bude obsahom ďalšej časti tohto uznesenia.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti opakujú argumentáciu uplatnenú v sťažnosti a zotrvávajú na svojom presvedčení o nespravodlivosti a nesprávnosti rozhodnutia o výške trov konania.

7. Konkrétne namietajú, že okresný súd zaviazal žalovaných uhradiť žalobkyni trovy konania spoločne a nerozdielne, pričom nezohľadnil rozdielne výšky ich spoluvlastníckych podielov. V tejto súvislosti odkazujú na závery nálezu sp. zn. II. ÚS 171/2023. Zároveň pochybil, keď na náhradu trov zaviazal výlučne žalovaných 1 až 6, hoci na strane žalovaných vystupovalo 10 podielových spoluvlastníkov. Podľa sťažovateľov mala byť výška priznanej náhrady trov konania ponížená o podiely žalovaných 7 až 10.

7.1. Sťažovatelia považujú odôvodnenie napadnutého uznesenia za nedostatočné a vnútorne rozporné, keďže okresný súd na jednej strane uviedol, že žalovaní neboli skutočnými podielovými spoluvlastníkmi, a na druhej strane konštatoval, že vystupujú ako nerozlučné spoločenstvo. To, že sa sťažovatelia (resp. žalovaní 1 až 6) v napadnutom konaní aktívne bránili (na rozdiel od žalovaných 7 až 10), nemôže byť pri rozhodovaní o náhrade trov pripočítané v ich neprospech. Opakujú, že nezadali príčinu na podanie žaloby, vlastnícke právo ich právnych predchodcov ani samotných sťažovateľov nebolo ničím rušené od jeho vzniku v roku 1947. Trvajú na presvedčení, že vo veci malo byť aplikované ustanovenie § 257 CSP.

7.2. Predmetom sporu boli parcely registra E, výmera ktorých nie je záväzným údajom katastra podľa § 70 ods. 2 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“). Keďže žalobkyňa nepredložila geometrický plán, skutočná výmera parciel tak zostáva neznáma, z čoho sťažovatelia vyvodzujú záver, že ich cenu nemožno určiť, preto bolo vo veci nutné aplikovať práve ustanovenie § 11 vyhlášky.

7.3. Vychádzajúc zo skutočnosti, že žalobkyňa zaplatila za žalobu súdny poplatok vo výške, ako keď predmet konania nemožno oceniť peniazmi, v spojení s argumentom, že v okamihu podania žaloby nemohli predpokladať, že sa hodnota veci bude určovať podľa daňovej hodnoty pôdy, zakladá podľa názoru sťažovateľov neprimeranosť a nespravodlivosť rozhodnutia o trovách a zároveň potrebu aplikácie nálezu sp. zn. I. ÚS 544/2019 (žalobca aj žalovaný musia mať možnosť pred začatím sporu vytvoriť si predstavu o nákladnosti jeho vedenia).

7.4. Tým, že sa okresný súd nevyrovnal so skoršími rozhodnutiami (ústavného súdu), na ktoré odkazovali v sťažnosti, porušil princíp právnej istoty.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka sťažovateľov o porušení ich práv pri rozhodovaní o výške právoplatne priznaného nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu nesprávnosti a nespravodlivosti napadnutého uznesenia.

9. Sťažnostné námietky smerujú proti rozhodnutiu všeobecného súdu o výške trov konania. V nadväznosti na to považuje ústavný súd za žiaduce poukázať v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že rozhodovanie všeobecného súdu o trovách konania ako o integrálnej súčasť súdneho konania je zásadne výsadou všeobecného súdu. V rámci tohto rozhodovania ide vždy o aplikáciu jednoduchého práva, takže ústavný súd rozhodnutia o trovách konania meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak samotné rozhodnutie všeobecného súdu je takým excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo ide o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017). Ústavný

súd už v minulosti rozhodol o porušení práv sťažovateľov rozhodnutiami všeobecných súdov o trovách konania, a to napríklad v prípadoch nerešpektovania príslušných ustanovení zákona, resp. vyhlášky (II. ÚS 82/09, I. ÚS 119/2012, II. ÚS 536/2018) a tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia právnych záverov všeobecného súdu (I. ÚS 423/2010, IV. ÚS 513/2018).

10. O žiaden z týchto prípadov v prejednávanej veci nejde. K tomuto záveru dospel ústavný súd po tom, keď sa oboznámil s dôvodmi napadnutého uznesenia, ako aj uznesenia, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Okresný súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia Civilného sporového poriadku, ako aj ustanovenia vyhlášky, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj postoj k premenným rozhodným pre vyčíslenie trov konania. Primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim sa javí aj spôsob, akým okresný súd reflektoval na tvrdenia, ktoré sťažovatelia uviedli v rámci sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka.

11. Konkrétne ústavný súd poukazuje na body 26 a 26.1 napadnutého uznesenia, v ktorých okresný súd s odkazom na judikatúru ústavného súdu vysvetlil opodstatnenosť aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky vzhľadom na kategóriu predmetného určovacieho sporu, ktorý je spôsobilý žalobkyni poskytnúť konečnú ochranu.

12. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu je pri vyčíslení trov konania pri určovacích sporoch potrebné rozlišovať dve kategórie. Do prvej kategórie patria spory, ktorých predmetom je definitívne určenie a výsledkom je rozsudok, ktorého účinkom je nadobudnutie konkrétnej (peniazmi oceníteľnej) hodnoty. V okolnostiach prejednávanej veci žalobkyňa uspela v spore o určenie vlastníckeho práva, nehnuteľnosť tak bola definitívne katastrálne zaevidovaná ako jej majetok, a preto je úplne opodstatnené, aby sa za tarifnú hodnotu veci považovala cena, resp. hodnota nehnuteľnosti (§ 10 ods. 2 vyhlášky). Druhú kategóriu tvoria spory, ktorých predmetom nie je definitívne určenie, ale určenie *quasi* prejudiciálne – na účely vysporiadania iného právneho vzťahu. Pôjde o určovacie spory, ktorých výsledkom nebude konečná súdna ochrana, ale na účel dosiahnutia jej definitívneho hmatateľného účinku sa nárok musí žalovať samostatne zo zákonných dôvodov. V týchto prípadoch nie je možné hodnotu predmetu sporu vyjadriť v peniazoch, čo opodstatňuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky (porov. I. ÚS 368/2023).

13. V minulosti sa v rámci súdnej praxe vyskytli názory, že v prípade určovacích žalôb podľa § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, teraz § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je), ide generálne o spor s neoceníteľným predmetom konania. S týmito názormi nemožno súhlasiť. Sporné boli aj prípady vo veciach určenia vlastníckeho práva k veci, keď nebolo zrejmé, či hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, je tarifnou hodnotou na účely určenia tarifnej odmeny, alebo či sa v takýchto typoch súdnych sporov vychádza z tzv. neurčitku podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky. Po novele advokátskej tarify vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 184/2013 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s účinnosťou od 1. júla 2013 (ďalej len „novela“), boli tieto nejasnosti odstránené. Uvedené závery sú napokon aj aktuálne aprobované ústavným súdom, ktorý vyslovil právny názor, že pri určení výšky trov právneho zastúpenia, a tým aj tarifnej hodnoty táto vyhláška preferuje hodnotu sporného práva. V sporoch o určenie vlastníckeho práva k veci je základnou

sadzbu tarifnej odmeny hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor [nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 90/2024 z 11. apríla 2024 (ZNaU, č. 16/2024)].

14. Ústavný súd nemá žiadne výhrady ani k reakcii okresného súdu na námietku vyrubenia súdneho poplatku „z neurčitku“ v bodoch 26.2 a 26.3.

15. V súdnej praxi sa ešte stále môžeme stretnúť s prípadmi, keď súdy aj v konaniach s peňažne oceníteľným predmetom priznávajú nárok na náhradu odmeny za právne služby z tzv. neurčitku, argumentujúc výlučne ustanoveniami zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) o sadzbe poplatku určenej pevnou sumou. Je to tak napríklad v už uvedených konaniach o určenie, či tu právny vzťah alebo právo k veci je, alebo nie je. Na takýto postup v súčasnej dobe nie je dôvod. Napokon na túto otázku dal odpoveď už ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 119/2012 zo 16. mája 2012, v ktorom konštatoval, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom daného súdneho sporu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj vo veciach určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis (vyhláška, pozn.) dôsledne rozlišuje situácie pre náhrady trov konania, kedy je predmet právneho sporu, o ktorom vlastníctve sa rozhoduje, peniazmi oceníteľný, a kedy nie je. Preto nie je možné vychádzať z názoru, že daná situácia nie je právom regulovaná a že vždy, keď je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k veci, nemožno tento predmet konania peniazmi oceniť z hľadiska tarifnej odmeny podobne, ako je to pri vyrubovaní súdneho poplatku za určovací návrh na začatie konania podľa zákona o súdnych poplatkoch. Tento nález ústavného súdu vychádzal z právneho stavu platného a účinného do 30. júna 2013. Citovanou novelou účinnou od 1. júla 2013 bolo ustanovenie § 10 ods. 2 vyhlášky doplnené tak, že tarifnou hodnotou sa rozumie aj hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu (porov. *Fiačan, I., Kerecman, P., Baricová, J., Hellenbart, V., Sedlačko, F. a kol.* Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa). Komentár. 2. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2024. s. 76.) (porov. I. ÚS 77/2026).

16. Vo vzťahu k samotnému stanoveniu hodnoty predmetu sporu sťažovatelia namietali nesprávne uvedenie výmery nehnuteľností, s čím sa okresný súd stotožnil a z uvedeného dôvodu zmenil napadnuté uznesenie vyššieho súdneho úradníka (bod 32 v spojení s bodom 34 napadnutého uznesenia). Na sťažovateľmi namietanú nezáväznosť výmery uvedenej v katastri pri parcelách registra E reagoval okresný súd odkazom na § 70 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona, podľa ktorého sú údaje katastra (vrátane údajov o parcelách registra E) hodnoverné, pokiaľ sa nepreukáže opak, a záväzným údajom nie je iba druh pozemku evidovaného ako parcela registra E (nie výmera). Sťažovatelia inú výmeru nepreukázali, preto okresný súd vychádzal z tej evidovanej v katastri (bod 30 napadnutého uznesenia). Napokon okresný súd k námietke sťažovateľov k určeniu hodnoty nehnuteľností podľa prílohy 1 zákona o miestnych daniach v bode 33 napadnutého uznesenia uviedol, že aplikácia uvedeného zákona pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny v situácii, ak nebola hodnota nehnuteľností určená znaleckým posudkom, nie je vylúčená, a zároveň odkázal na tento postup akceptujúci judikatúru ústavného súdu. Ústavný súd nevzhlíada dôvod odchyliť sa od záverov prezentovaných v rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 243/2022 a sp. zn. I. ÚS 368/2023 ani v okolnostiach prejednávanej veci.

17. K ďalšiemu okruhu námietok súvisiacich s okolnosťou, že na strane žalovaných vystupovali podieloví spoluvlastníci nehnuteľností s rôznou výškou podielov, okresný súd v prvom rade upriamil pozornosť na to, že námietky týkajúce sa žalovaných v 7. až 10. rade mali byť uplatnené v rámci konania o nároku na náhradu trov konania, ktoré je právoplatne skončené (bod 28 napadnutého uznesenia), a vo vzťahu k potrebe aplikácie nálezu sp. zn. II. ÚS 171/2023 poukázal na odlišnú procesnú situáciu spočívajúcu v tom, že jediná žalobkyňa bola povinná zaplatiť každému zo šiestich žalovaných (zastúpených rôznymi právnymi zástupcami) trovy podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov. V okolnostiach prejednávanej veci prihliadol okresný súd na to, že pasívne vecne legitimovaní spoluvlastníci nehnuteľností tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 77 CSP a následné rozvrhnutie sumy výšky trov konania medzi nimi upravuje § 511 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (bod 29 napadnutého uznesenia).

18. Ústavný súd v prvom rade nespochybňuje závery vyplývajúce z citovaného nálezu sp. zn. II. ÚS 171/2023, č. 4/2023 ZNaU, a zopakované v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 575/2025, I. ÚS 681/2025 a v plnom rozsahu na ne odkazuje.

19. Vo všetkých uvedených prípadoch však išlo o situáciu existencie spoločného práva na náhradu trov konania, inými slovami, procesného spoločenstva na strane oprávnenej z rozhodnutia o priznaní (výšky) náhrady trov konania. Potreba zohľadnenia rozdielnej výšky spoluvlastníckych podielov jednotlivých oprávnených, ktorým majú byť nahradené trovy konania, vychádza (okrem iného) z ustanovenia § 512 prvej vety Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého ak má dlžník splniť dlh viacerým veriteľom a ak ide o deliteľné plnenie, môže každý veriteľ požadovať len svoj diel. Naopak, v prípade spoločného záväzku na zaplatenie náhrady trov konania, resp. procesného spoločenstva na strane povinnej z rozhodnutia o výške náhrady trov konania, ako je tomu v okolnostiach prejednávanej veci, nemožno považovať odkaz okresného súdu na použitie ustanovení § 511 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka (v zmysle ktorých ak je rozhodnutím súdu ustanovené, že viac dlžníkov má tomu istému veriteľovi splniť dlh spoločne a nerozdielne, je veriteľ oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich, ak dlh splní jeden dlžník, povinnosť ostatných zanikne a je oprávnený požadovať náhradu od ostatných podľa ich podielov) za výnimočný exces vyžadujúci zásah ústavného súdu.

20. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že takýto spôsob rozhodovania o povinnosti zaplatiť náhradu trov konania neúspešnej strane sporu tvorenej procesným spoločenstvom sa v praxi súdov vyskytuje (porov. I. ÚS 215/2025, i keď tento aspekt rozhodnutia nebol výslovne pred ústavným súdom namietaný).

21. Okresný súd reagoval aj na námietku potreby aplikácie § 257 CSP s tým, že v tomto štádiu (druhej fáze) rozhodovania o výške trov exekúcie už nie je priestor preskúmať právoplatne priznaný nárok na náhradu trov konania (bod 31 napadnutého uznesenia). Konanie o výške náhrady trov konania sa odohráva zväčša „len“ v rovine rozsiahleho matematického výpočtu vykonávaného vyšším súdnym úradníkom, a nie v rovine rozhodovania, či sa trovy priznávajú a v akom rozsahu, ktorá predchádza samotnému vyčísleniu. Vyšší súdny úradník a ani sudca konajúci v sťažnostnom konaní v režime podľa § 262 ods. 2 CSP nemá právomoc posudzovať a revidovať skoršie rozhodnutie o právoplatne priznanom nároku na náhradu trov konania (porov. I. ÚS 132/2025).

22. Ústavný súd tak nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej

neakceptovateľnosti, dospel preto k názoru, že niet žiadnej relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, či základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (ktorého porušenie sťažovateľa zakladajú na totožnej argumentácii ako v prípade porušenia práva na súdnu ochranu), preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov obsiahnutých v petite ich ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu